

„Csendes Nóra az az író, aki a lelkét
adja át a papírnak, az olvasónak.
Márpedig ez a lélek kimeríthetetlen
csodákkal van tele.”

– Nagy Dominika, 19

ZÁPOR UTCA

*finep
selection*

C S E N D E S N Ó R A

C S E N D E S N Ó R A

ZÁPOR

UTCA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*E*GY TÖRTÉNETET SZERETNÉK ELMESÉLNI. *Első lélegzetvételünk óta mindannyian írjuk ezt a történetet, és minden ember halálával emlékek serege merül feledésbe, mintha egy végtelen hosszú könyv egyetlen lobbanással tűnne el. Ha ismernénk ezeket a történeteket, az élet ezer igaz meséjét, ha láthatnánk az apró mozzanatokot, amelyek pillanatok alatt sorsokat alakítanak át, talán nem követnénk el újra és újra ugyanazokat a hibákat.*

Szeretném elmesélni neked az én történetemet.

Az életem semmivel se volt kalandosabb vagy színesebb, mint a legtöbb egyszerű, mindennapi emberé. A történetem sorai nem a csatátéren íródtak, nem távoli, felfedezetlen tájakon, hanem mezőn, árnyas tisztásokon és eldugott utcákon.

Te és a hozzád hasonló fiatalok nem sokat tudtok a korról, amibe születtem. Ha az ötvenes évekről kérdeznék titeket, talán eszetekbe jut néhány homályos kifejezés: Rákosi-korszak, termelőszövetkezetek, beszolgáltatás... De a tankönyvek nem írnak a gyerekekről, akik az iskolából hazajövet elszakított ruhában, zokogva találják az anyjukat a földön. Nem írnak a testvérekről, akik a fagyos téli éjszakákon összebújnak a sarokban, a hátukat a falhoz nyomják, amit a túloldalról melegít a vaskályha, és némán hallgatják, ahogy a másik szobában halkán, recsegtve szól a rádióból a Szabad Európa, és édesapa azt sóhajtja: „Ez nem embernek való világ, anyjuk.”

A könyvek nem írnak a gyerekekről, akik voltunk. Pedig a maiak példát vehetnének róluk. Ők tudták, mi tudtuk, hogyan lehet élni egy nem embernek való világban emberként.

Nem voltak babáink. Kötöttünk magunknak kukoricahajból meg rongyokból, és ruhákat varrtunk nekik. Nem hallgattunk zenét, de voltak dalok, amiket mindenki ismert, és voltak tücskök, akik kísérték minket.

A faluban, ahol születtem, nem álltak nagy betonóriások, csak tanács, nádtetős házikókkal meg gémeskutakkal. És én hittem, mikor esténként kiültem a szobánk ablakába, és a lábamat neki-nekiütöttem a mézsfehér falnak, hittem, hogy sehol a világon nincs még egy olyan gyönyörű ég, mint a mi falunkban.

Furcsa világ volt. A kertben mesebeli tündérek repkedtek pillangószárnyakon, a szomszéd házból viszont beteges hörgés szállt az égbe. A nagyanyám este imádkozni tanított minket, másnap viszont, mikor az utcán Jézusról beszéltem egy bácsinak, szigorúan rám nézett, és azt mondta, nincs Isten.

A nagyanyám különben a legbölcsebb nő volt, akit ismertem. Tudta, hogyan kell egy szakajtó tojásból kenyeret varázsolni, hogyan kell ügyesen gyikot fogni a réten, és hogy mit kell mondani a templomban. És mikor késő este arra ébredtünk, a húgom meg én, hogy erős öklök verik az ajtót, ő nyomban ott termett. Közénk ült, átkarolt minket, a kezét a füllünkre tapasztotta, mintha el tudná némitani a döngölt padlón csattanó csizmák és a siető, riadt léptek zaját meg a kiabálást, ami kísérté őket.

– Ne sírjatok – suttogta ilyenkor –, csak azért jöttek, hogy lássák, derék ember-e az apátok. Na, ne sírjatok! Csitt, ha mondom. Sss...

Úgy tudott suttogni, mint az eperfák a könnyű esti szélben. És a ránk, öreg kezei között én is könnyűnek éreztem magam. A saját, ijedt szívdobogásom olyan volt, mint valami távoli kongás. Már nem féltem. Az apám derék ember. Ezt mondta mindenki. Én is így gondoltam.

Édesapám kántor volt a falu templomában. Vasárnaponként mindig jóval előbb felkelt: nyáron pirkadatkor, télen pedig szürke éjjel. Felöltözött, és kisétált a kertbe. Erzsivel, a húgommal találgattuk, mi dolga lehet ott olyan korán. Kislányként nem értettem, miért áll ott hosszú, hosszú percekgig egymagában. Nem tudtam, milyen szép tud reggel lenni a magány. Bár talán nem volt igazi magány. Egyszerűen csak olyasvalakinek szentelte ezeket a perceket, aki a szemnek láthatatlan.

A faluban egyetlen iskola volt. Hosszú, fehérre vakolt ház, nádtetővel és cseresznyefákkal az udvarán. Nyáron, ha Szuhai bácsi nem vette észre, azt csemegéztük, és felnőtteken köpködtük a magokat.

Szuhai bácsi volt a számtantanár, a magyartanár és minden más tanár egyben. Az iskolába egyetlen nagy osztály járt, a hatévesektől a kamaszokig minden falubeli gyerek beletartozott. Elöl ültek a kicsik, hátul a nagyobbak, jobbról a fiúk, balról a lányok. Az első sorban betűzni tanultak, az utolsóban Petőfi verseit mondták föl. Aki nem felelt, az egyenesen, tollal a kezében ült a kemény fapadban. Síri csendben. Ha valaki megszólalt vagy súgott, Szuhai bácsi kíméletlenül kimérte neki a körmöst.

Magas, csontos ember volt, folyton fel-alá járkált a teremben, a vonalzó katonásan csattant a tenyerén minden lépésnél. A tekintete baljósan körözött a teremben, és meghallott minden moccanást, minden szívdobbanást, minden neszt.

Szigorú ember volt. Féltünk tőle, mint a tüztől. Az első éveinkben a nap végére már fáj a hátunk, annyira igyekeztünk kihúzni magunkat. De nyolcadik végére megszoktuk, és Szuhai bácsi is engedett. Akkor még nem ismertük fel, de jó ember volt. Nem csak verseket tanított, hanem hazaszeretetet is, nem csak arra buzdított, hogy szorgalmasan tanuljunk, hanem arra is, hogy álmodjunk.

„Ha nincs az embernek célja – mondta mindig –, az olyan, mintha örökké futna, de soha nem érne el sehová.”

A fiúk az iskolában katonák akartak lenni vagy üzemvezetők, a lányok meg városi emberek feleségei. Én varrónő akartam lenni.

A faluban volt néhány varrónő, de én csak egyiküket ismertem, a Szuhai bácsi feleségét. Alacsony, fekete szemű, remegős kezű asszony volt, akinek a mozdulatai csak akkor nyugodtak meg, ha varrt.

A falu végén laktak, egy takaros kis tanyán. Onnan járt be minden nap az iskolába Szuhai bácsi biciklivel, és oda sétáltak ki minden hajnalban a varrónővendékek. Azok a lányok, akiket a szüleik nem tudtak gimnáziumba járatni. Az olyan lányok, mint én.

Sári néni is szigorú volt, de jól bánt velünk. Nagyon szeretett minket, és engem szinte úgy kezelt, mintha a fogadott lánya lennék. Nem született gyereke, én pedig – habár nagyon szerettem – nem találtam édesanyámban biztonságot. Az élet meggyötörte, törékennyé és ingatagá tette. Nekünk kellett vigyázni őrá – Sári néni viszont helyette vigyázott rám, és úgy beszélt velem, úgy adott, úgy kért, ahogy egy anyának a gyerekét kérni kell. Én legalábbis így éreztem.

Boldog voltam ott. Szerettem hajnalban egyedül sétálni az ébredő ég alatt, szerettem csendben üldögelni a hófehér anyagok között. Amíg csak az üres, suhogó vásznak vetek körül, el tudtam hitetni magammal, hogy nem csak ez a szoba, hanem az egész világ ilyen tiszta és csendes. Hogy minden szakadást össze lehet varrni.

Az a világ persze már sok-sok éve eltűnt, én se vagyok már fiatal. Nincsenek többé ábrándjaim, és azt is megtanultam, hogy soha nem dönthetünk mások helyett. Ha nem vagyok olyan makacs, talán most se kerestem volna elő ezt az ócska írógépet. Az élet folyását nem az emberek irányítják, és rég feladtam, hogy bárkinek az útját egyengessem. Ez a levél az utolsó kivétel.

————— Június 20. —————

ÚJ NAPLÓ. ÚJ FEJEZET. Egy új korszak az életemben, a változás időszaka.

Kislánykoromban sokat voltam a nagymamámnál. Tavasszal kiültünk a kerti padra, és hallgattam a meséit. Van egy akácfa az udvarában, mindig lecsíptem egy-egy virágos fürtöt, szétszedtem a szirmokat, és kiszívtam a bibe édes nedvét. Egyetlen apró cseppecske volt csak, de ha behunytam a szemem, egy pillanatig érezhettem a méz ízét.

Mami egyszer azt mondta, ilyen az élet is. Figyelni kell, és néha sokat bajlódni, hogy megtaláld a finom részeket, de ha megvannak, ki kell élvezni minden cseppjüket.

Akkor még nem sokat tudtam az életről, a világom kedves volt és gondtalan, nem sokat értettem hát belőle, de amikor mami ezt mondta, úgy éreztem, nagy titoknak lettem a tudója, és mélyen az eszembe véstem a szavait.

Azóta sok év eltelt, ha nem is nőttem fel, de találkoztam már néhány furcsa és szomorú dologgal, és rájöttem, milyen igaza volt. Ki kell élvezni az élet minden percét.

Ezzel a „mottóval” akarom indítani ezt a korszakot, és felfedezni, kipróbálni mindent, amit a főiskolás évek nyújthatnak. Na meg Budapest... Két hónap múlva a szülői fészket felváltja az albérlet, Kecskemét csendes kis életét lecserélem Pest élő lüktetésére, a gimnazista Bogiból fővárosi fiatal lesz.

Igaz, addig még van egy nyaram. Két hónapig még szabadon lehetek gyerek, és ezt ki kell használnom. Úgy tervezem, rengeteget fogok kirándulni, bulizni, pihenni, és annyit leszek a családommal, amennyi emellett csak belefér. A két hónapnyi tömény szórakozástól már csak pár napnyi röpke szóbeli érettségi választ el, de amint kijövök a vizsgateremből, már indulunk is a Szentendrei-szigetre.

Van ott egy nyaralónk, még a nagypapámtól örököltük. Festő volt, és a telken meg a rajta álló faviskón kívül nem volt semmije, de beleszeretett a Dunába, az utolsó éveit pedig csak ennek a tájnak szentelte.

A születésem előtt két évvel halt meg, a házat pedig le kellett bontani, olyan szörnyű állapotban volt, de a szelleme belengi a nyaralót, amit a helyére építettünk. A képei a falakon függenek, és ha este kinézek a teraszról, látom, amit ő: a Visegrádi-hegység fekete sziluettjét a távolban, a sötétben a túlparton pislákoló lámpákat, és hallom a víz morajlását. Olyankor úgy érzem, ismerem őt.

Különös ember volt. Apu születése után, egy borús napon bejelentette, hogy elmegy. A nagymamám próbálta marasztalni, mert nem értette, nem értette senki, hogy miért, hiszen minden tökéletesnek tűnt, de ő hajthatatlan volt. A magányt és a hazátlanságot választotta, mami pedig nem tehetett mást, elfogadta.

Papa sűrűn küldött leveleket és támogatást, sőt, néha meg is látogatta a fiát, de apunak, hiába szerették egymást, soha nem volt igazi apja.

Ennek ellenére meleg hangon beszélnek róla, és szeretik a szigetet, ahogy mi is az öcsémmel. Van benne valami titokzatos, valami csoda... Régen azt hittem, ott lakik a tündér anyu meséiből, de mi-
kor odautaztunk, hiába kutattam át minden sarkot, minden fűszá-
lat, nem találtam, csak néhány szentjánosbogarat a sötétben.

Talán nincs ott a tündér, talán csak elbújt, mindenesetre a hely megőrizte a varázserejét. Akármilyen zaklatott, dühös vagy szomorú az ember, ha odamegy, megnyugszik. Talán ezért választhatta nagy-
papa is ezt az életet.

Ez a nyaralás viszont más lesz, mint eddig.

Anyuék meghívtak két családot, akikkel Csongor, az öcsém és én még sose találkoztunk ezelőtt. Sőt, anyuék is csak a szülőket ismerik: télen együtt voltak síelni apu munkahelyének szervezésében, és olyan jól összebarátkoztak, hogy elhatározták, a nyarat is együtt töl-
tik. Legalábbis ezt a tíz napot.

Szerintem elég merész ötlet, főleg, hogy Sáraiéknak három fia van, Hámoriéknak pedig egy lánya és egy kilencéves ikerpár, Huba és Dorka, akikről anyuék azt hallották, hogy mindketten elevenek és cserfések, biztos bájosak is.

Hámoriéknak is van egy kis nyaralójuk, egészen közel, így csak a Sárai családot kell „befogadnunk”. Elég nagy a ház, ha szűkösen is, azért elférünk, de fogalmam sincs, mi lesz, ha három fiú az öcsémmel kiegészítve beköltözik oda. A legkisebb, Bálint ráadásul tízéves, alig fiatalabb Csongornál. És ha a nagyok, Gábor és Gergő felkarolják őket, abból vad dolgok fognak kisülni. De Gábor, úgy tudom, tizen-
kilenc éves, Gergő pedig talán már huszonhárom is elmúlt, úgyhogy azért nem valószínű, hogy sokat foglalkoznak majd a kisebbekkel.

Gáborra kíváncsi vagyok. Azt hallottam, röplabdázik, elég komo-
lyan, és csak egy évvel idősebb nálam.

Talán még egy barátnőt is szerzek. Hámoriék lánya, Zsófi tizenhét éves, és állítólag igazi művészlélek. Ha ez így van, biztos meglepszünk, elrajzolgatunk majd...

Tehát elég sokszínű a társaság. Kíváncsi vagyok. Már csak három nap!

————— Június 24. —————

MA JUTOTT VÉGRE EGY KIS IDŐM NAPLÓT ÍRNI. Igazából már éjjel egy körül jár az idő, de már így is annyi mindennel maradtam el, hogy valószínűleg hajnalig körmöltni fogok, de ezekért az emlékekért megéri.

Tegnap délelőtt letudtam az utolsó szóbelit is. Egészen jól sikerül, de majd akkor nyugszom meg teljesen, mikor júliusban megkapom az e-mailt, hogy felvettek. Ahogy terveztük, a vizsga után rögtön elindultunk ide (szó szerint rögtön, a kocsiban öltöztem át egyenruhából utazós ruhába). Három óráig zötykölődtünk, mire megérkezünk a Szentendrei-szigetre, és elfoglaltuk a nyaralót.

Az első óra mindig furcsa egy kicsit. Ki kell gurítani a szőnyeget, elhúzni a függönyöket, beindítani a vizet – be kell lakni a házat.

Ahogy végeztünk a rendezkedéssel, rögtön kiszöktem, hogy újra felfedezem az épületet körülölelő birodalmunkat: a minden oldaláról nyitott sütögető pavilont az udvar sarkában, mellette a borostyánnal borított téglafalat és a kertet vadregényes dzsungellé varázsoló borbolyabokrokat és gesztenyefákat.

Boldogan nyugtáztam, hogy semmi se változott, minden barátságosan ismerős volt, a terasz kőlapjai még mindig ugyanolyan szürkék

és melegek a napsütésben, és a házikó a telek szélén még mindig olyan tiszta, fehér, mint az emlékeimben.

Ezt a házikót szeretem a legjobban. Négy tömzsi oszlop tartja, közöttük három alacsony, vastag kőfal húzódik, amit padnak használunk. Egy rozoga szék és egy kis asztal van csak benne. Az egyik oldala mellett ötméteres szakadék tátong, mivel a telek sokkal magasabban fekszik, mint a szélén csörgedező folyó. Aki ezen az oldalon kinéz a védőkorrlát mögül, olyan érzése támad, mintha lebegne.

Tizennégy éves koromban egyszer kint aludtam ebben a házikóban. Azon a nyáron nagyon szerelmes voltam egy Soma nevű, fekete szemű fiúba, és gyűjtöttem az olyan regényes-romantikus élményeket, mint a szabadban éjszakázás. Úgy terveztem, róla ábrándozok majd elalvás előtt, miközben a csillagokat nézem a tető alól. Végül nem láttam egyet sem, mert felhős volt az ég, Soma pedig azután se vett észre, azt viszont megtanultam, hogy a reggel a legmelegebb nyári este után is elég hűvös és nedves, és hogy a legvastagabb strandolós polifoam se helyettesíthet egy igazi ágyat. Egy ideig vacogva tűrtem, de aztán győzött a kényelem, és visszasompolyogtam az ágyamba.

A szobám az emeleti folyosó végén bújik meg. Kicsi, fehér, a bútorzat csak egy ágyból, egy asztalból meg egy szekrényből áll, de a kilátás a hátsó kertre nyílik, a borostyánnal benőtt falra, előtte egy régi paddal, az ablakom alatt pedig egy vadszilvafa áll. Ha kihajlok, a szobából is elérem a szilvaszemeket.

Az első nap békésen telt. Lazítottunk, anyuval kifeküdtünk a teraszra napozni, délután pedig besétáltunk a faluba.

Sáraiék hat óra körül érkeztek meg. Apu már javában készülődött az esti sütögetéshez, kötényben fogadta őket, én éppen festegettem,

és – mint utólag kiderült – kék és narancssárga foltokkal az arcomon mutatkoztam be nekik.

Az anyuka, Ági alacsony, szőke hajú, mosolygós nő, a kézfogása meglepően erős. Zolival, a férjével rögtön felajánlották, hogy tegeződjünk. Zoli magas, őszes hajú, komoly, de meleg tekintetű férfi, egy pesti kávézót vezet.

A legkisebb fiuk, Bálint pont olyan, mint az anyja: szőke hajú, kék szemű, enyhén duci kisfiú, aki rögtön megtalálta a hangot Csongorral, annyira, hogy közös szobába költöztek.

A két nagyobbik fiú, Gábor és Gergő nagyon hasonlít Zolira. Gábor kreolbőrű, fekete hajú, fekete szemű fiú. Egyedül a mosolya Ágié. A tekintete nyílt, vidám, a vonásai frissek, finomak, az alkata erős, a mozdulatai fürgeséget árasztanak. Még a ruhái is jókedvűek, a tornacipője például rikító piros. Első pillantásra megkedveltem.

A bátyja, Gergő fél fejjel magasabb, a vonásai férfiasabbak, a szeme pedig barna színű. Csupa feketében volt, mikor bemutatkozott, nem is értem, hogy bírta abban a hőségben. A legfurább viszont a haja. Egész normálisan nézne ki, ha nem lógna benne egy hosszú, fonnott tincs. A mosolyát nem láttam, meg se szólalt egész este, az egész lényé álmatagságot árasztott, és közvetlenül a vacsora után eltűnt.

Mi még sokáig maradtunk a sütögetőnél. Gábor félig nekem, félig anyunak mesélt a röpis élményeiről, hogy hogyan lett válogatott, hogyan nyerte meg az első fontos meccsét. Amit mondott, nagyképűnek tűnhetett volna, de *ahogy* mondta, abból éreztem, hogy ő ezt nem gondolja olyan nagy teljesítménynek.

– És hogy bírod azt a sok edzést a sulis mellett? – kérdeztem, miután lenyeltem az utolsó korty kólámat.

– Hát, nem egyszerű... főleg, mikor még gimibe jártam, és kora reggel edzés volt, utána meg faktos óra, azt elég nehezen viseltem.

Össze is szedtem pár négyest emiatt. – Úgy mondta, mintha legalábbis kettese lett volna év végén. Ha még lett volna kóla a számban, biztos félreylenelem.

– És te hova mész tovább? – kérdezte, mielőtt még nyíltan felháborodhattam volna. A váltás kicsit erős volt, hirtelen nem is tudtam értelmesen válaszolni.

– Öm... Még nem tudom... Mármint, majd csak júliusban derül ki, felvesznek-e. De első helyre egy pesti főiskolát írtam be, ahol...

– Elég nehéz elmagyarázni, milyen is az az iskola, ahova terveim szerint jární fogok. Tulajdonképpen a művészet áll a középpontban, de nem képzőművészet és nem is iparművészet, rengeteg benne a média, a reklámgrafika, de akár turizmusra is szakosodhatok, mert mindenből van benne egy csipetnyi. A nyílt napon legalábbis ezt mondták. De azon az estén túl fáradt voltam, és túl hirtelen jött a kérdés, hogy mindezt kifejtthessem.

– Művészeti képzésre akarok jární – fejeztem be végül.

– Tényleg? – felelte, de közben a lámpa körül repdeső szúnyogokat figyelte. – Klassz!

– Ja... mondjuk nem lesz egyszerű munkát találni.

– Én nem aggódom miattad – jegyezte meg hátradőlve. Felhúztam a szemöldököm, mire folytatta: – Elég talpraesett lánynak tűnsz.

– Köszí! – feleltem elpirulva. Nem tudtam eldönteni, tényleg bókának szánta-e, de jólesett.

– És neked mik a terveid? – kérdeztem.

Tűnődve nézte a sütőgetőben pislákoló parazsat.

– Amíg még fiatal vagyok, ki akarok próbálni *mindent*. Aztán, ha már meguntam a pörgést, veszek egy nagy házat valahol délen, és a családommal töltöm hátralévő napjaim. – A szemében különös

fény csillogott, és a szája sarkának görbüléséből sejtettem, hogy kicsit többet tervez ennél.

– Jól hangzik – feleltem mosolyogva.

– Most legalábbis ez a terv. De nyitott vagyok az új ötletekre.

A vigyorában volt valami csibészes, ami önkéntelenül is mosolyra fakasztott.

Egy ideig még beszélgettünk. A mondataink könnyű kis papírcsónakokként úszkáltak az éjszaka tavában. A mozdulataiból és a tekintetéből frissesség és nyíltság áradt, órákig hallgattam volna a szavait, de rámjött az álmoság, így kikászálódtam a székből, és egy ásítást elnyomva jó éjszakát kívántam.

– Szép álmokat! – felelte mosolyogva. Szokatlan volt ezt egy szinte idegen fiútól hallani, de örültem neki.

Boldogan feküdtem le, abban a szilárd hitben, hogy az elkövetkezendő napokban remekül fogjuk érezni magunkat.

Ma reggel egy csillogó, kék színű autóval megérkezett a Hámo-ri család, hogy megcáfoljanak mindent, amit a nyaralástól és tőlük vártam.

A szülők, Kati és Péter jóval fiatalabbak anyuéknál, és kicsit az amerikai filmek tökéletes párjaira emlékeztetnek. Szinte látom Katicit, ahogy egy elegáns villa teraszán fekszik a napágyon, lakkozva a körmeit, bordó haján megcsillan a napfény, Péter pedig kivisz neki egy szivárványszínű koktélt, aztán csobban egyet a medencéjükben. Ettől függetlenül nagyon kedvesek, viccesek és lazák. Olyannyira, hogy képesek egy „a kis elevenek!” felkiáltással elintézni, hogy az ikrek leverik a nappaliban a lámpát, hiszen nem elég nagy az udvar, labdázni a házban kell.

A kilencéves ikrek, Huba és Dorka különben tényleg nagyon aranyosak. Okosak, nyíltak és közvetlenek. Megfelelő neveléssel értékes emberekké válhatnának. De a harmadik gyerekük, Zsófi már egy külön kategória. Mint kiderült, művészi beállítottsága abban mutatkozik meg, hogy égővörösre festi a haját, erősen sminkeli magát, és saját tervezésű, kifejezetten lenge ruhákat hord. Egy évvel fiatalabb nálam, de sokszor úgy érzem, bizonyos dolgokban lemaradok tőle.

Az első közös délelőttünkön a „nagyok”, Gábor, Gergő, Zsófi és én elmentünk a boltba sört venni apuékna. Gergő zsebre dugott kézzel, fülhallgatóval a fülében sétált jó pár méterrel leszakadva, mintha nem is együtt lennénk, Gabival és Zsófival viszont jól elbeszélgettünk odafelé. Panaszkodtunk a kistesókról, aztán szóba jött Budapest, aminek örültem, mert mióta eldöntöttem, hogy ott fogok tanulni, minden információt magamba szívtam, ami Pesttel kapcsolatos. Zsófiék és Gáborék mind odaválsók. Egymás szavába vágva lelkesedtek a szórakozóhelyekért, vagy szidták a közlekedést, én pedig, élmények híján, lassan kicsúsztam a beszélgetésből.

Visszafelé már másról beszéltek, amihez végre hozzá tudtam szólni, de legtöbbször csak hümmentettek rá, és folytatták, mintha ott se lennék. Nevettek, csipkelődtek, mintha évek óta ismernék egymást, én pedig csalódottan követtem őket. Próbáltam elkapni Gergő tekintetét (gondoltam, mi, számkivetettek összetarthatnánk), de kitartóan bámulta a földet maga előtt. Megkérdeztem, mit hallgat, mire kivette az egyik fülhallgatót, és buta képpel nézett rám.

– Hmm?

– Semmi... – motyogtam. A bamba tekintete meggyőzött róla, hogy nem érdemes tovább zaklatni.

Amennyire tudtam, lemaradtam, hogy legalább ne tűnjön olyan szájalmasnak, ahogy utánuk kullogok.

Zsófi viselkedése nem zavart, Gergőn se különösebben lepődtem meg, de Gáborról ennél többet képzeltem. Hogy lehet, hogy valaki az egyik pillanatban még kedves és figyelmes, kicsit később pedig úgy tesz, mintha nem is ismerne? És létezik, hogy mindezt azért csinálja, mert jött valaki, aki öt centivel rövidebb nadrágot hord?

Elment tőlük a kedvem, befordultam egy mellékutcába. Valószínűleg észre se vették. Ezt az utat csak én ismertem, és előbb hazajutottam, mint ők.

– A többiek hol vannak? – nézett rám meglepetten apu, mikor becsuktam magam mögött a kaput.

– Nem tudom, még meg akartak nézni... valamit – hazudtam.

Ági rögtön aggódni kezdett.

– Mi lesz, ha eltévednek? – kérdezte, és talán csak a keserűség miatt hallottam a hangjában a vádat.

– Mindhárman elég nagy gyerekek már – nyugtatta Zoli –, szerintem megoldják. Különben pedig Zsófi ismeri itt a járást.

Felvonultam a szobámba, és elterültem az ágyon.

Általában könnyen találok barátokat. Igaz, általánosban nem voltam valami népszerű, de gimiben szinte mindenkivel el tudtam beszélgetni, és szereztem néhány jó barátot. Bár kellett hozzá egy kis idő, nem nyílok meg két perc alatt, de azért pár nap után kialakultak a dolgok. Ez a barátkozás viszont elég rosszul kezdődik. A saját nyaralónkban érzem idegennek magam a többiek között. Mindenkinek megvan itt a maga kis köre, még az ikrek és az öcsémék is összebarátkoztak, az egyetlen magányos ember rajtam kívül Gergő, de ő, úgy látom, éppen elég kényelmes szimbiózisban él a fülhallgatójával. Egész délután így forttyogtam magamban, és minden egyedül töltött perc csak igazolta, hogy nem hiányzok senkinek.

Késő délután volt már, amikor anyu benyitott.

– Mi van veled? Egész nap nem is láttalak – jegyezte meg, miközben leült az ágyam szélére. – Nem jössz ki?

– Nem hiányzok én onnan – feleltem komoran.

Meghökkenően nézett rám.

– Ne mondd már, ott van Gabi meg Zsófi, biztos szívesen beszélgetnének veled...

– Anyu, Gabit és Zsófit szerintem az se izgatná, ha kiugranék az ablakon – dörmögtem.

– Hát, ha itt kuksolsz egész nap, és a semmi miatt duzzogsz, akkor tényleg nem. De nekem azért hiányoznál. Na, gyere le szépen!

Így hát lekullogtam a sütőgéphez, és lehuppantam egy műanyag székbe.

Apu halat sütött, és mikor a társaság nekilátott a vacsorának, hosszú csend ereszkedett ránk. Néhányan behunyták a szemüket, az arcukon szétolvadt az élvezet. Aztán a szavak visszatértek az ajkaikra, és egymással versengve dicsérték a fűszerezést, a mártást, a köretet, a hal állagát és még ki tudja, mi mindent, apu pedig elégedetten vigyorgott. Már egy hónapra előre eltervezte a nyaralás menüt, még bevásárlólistát is írt, ami nála nagy szó. Szinte jóllakott a bókokkal.

Az a rengeteg étel mind elfogyott, jól teletömtük magunkat, utána pedig hosszú ideig csak ültünk, kellemesen elpilledve, a beszélgetés hol felizzott, hol lenyugodott a felnőttek között. A kistesók hamar felélénkültek, rövidesen ott is hagytak minket. Gabi és Zsófi kuncogva sutyorogtak, teljesen kizárva a külvilágot. Gergő a sarokban ült, a fél fülében fülhallgatóval – eddig ahányszor láttam, mindig zenét hallgatott –, aprókat bölintott, és a távolba bámult. Anyu egyszer megpróbálta elkérni tőle a tartármártást, de fel se nézett.

– Megint begubózott – magyarázta Ági bosszús hangon anyu megérkönyödését látva. – Se hall, se lát, csak bömbölteti azt a

vacakot... Gergő! – integetett a szeme előtt, mire Gergő, mintha álomból ébredt volna, lassan felnézett. Anyu alig észrevehetően megcsóválta a fejét. Minket már azért le szokott szidni, ha a családi asztalnál telefonozunk, a vendégek előtt való udvariatlan viselkedés pedig nála a főbűnök közé tartozik.

A felnőttek viccei lassan elvonták a figyelmemet az önsajnátról, és nemsokára én is velük nevettem. Bele kellett törődnöm, hogy az én társaságom a szülők lesznek. Annyira egyébként nem volt rossz. Csendben üldögéltem közöttük, és hallgattam a történeteiket. Péter bejárta a fél világot, és sok izgalmas sztori rejtőzött a tarsolyában, ami legtöbbször vicces csattanóval végződött.

– Egyszer Osakában jártam egy konferencián. Az egyik nagy meglepetés az volt, hogy Japánban nincsenek kukák – mesélte fennhangon. – Engem meg még itthon elkapott egy jó kis megfázás. Kint először azon kellett túltennem magam, hogy minden alkalommal, ha orrot fújok, egy irgalmatlan bunkó vagyok a japánok szerint, másodsorra meg azon, hogy a percenként keletkező három köbméter taknyos zsepit nem tudom hova dobni...

Volt valami az előadásmódjában, amivel megfogott mindenkit. Még aput is, pedig ő szeret a társaság középpontjában lenni. Most csendben figyelt, és hangosan nevetett minden poénon.

Már este tíz körül járhatott, mikor a kicsik visszatértek. Az öcsém odaszaladt hozzám.

– Gyere bújójcskázni! – kérte Csongor csillogó szemmel.

– Nagy vagyok én már ahhoz – legyintettem.

– De légy szí, gyere, négyen nem izgalmas.

A szemem sarkából láttam, ahogy az ikrek Gabiékat, Bálint pedig Gergőt győzködte.

– Naaaa... – könyörgött Csongor.

Nem is emlékeztem már rá, mikor bújócskáztam utoljára, és igazából tetszett az ötlet, de nem akartam még jobban leégni a többiek előtt.

Gabi és Zsófi is vonakodtak, Gergő viszont beadta a derekát, mire Gábor is beleegyezett. Talán rivalizálásból, talán büszkeségből.

– Na jó – sóhajtottam. A kert a legjobb terep a bújócskához, és abban is reménykedtem, hogy talán sikerül visszatalálnom a társaságba. Hagytam, hogy Csongor kézen fogva elcibáljon.

Ez a bújócska kicsit más volt, mint a többi. Nem számoltak benne, hanem egy fogó próbált meg megtalálni valakit, és ha elkapta, az illető átvette a szerepét. Neheztelképpen csak ő futhatott, nekünk pedig időnként kötelező volt helyet változtatnunk.

Felhős éjszaka volt, csak sötét foltokat láttam. Halkan lépkedtem a bokrok között. Egészen beleéltem magam a játékba, még a szívverésem is felgyorsult kicsit.

Kiskoromban a bújócska volt a kedvenc játékom. Az otthoni udvarunk nem túl nagy, és szinte lehetetlen jól elrejtőzni benne, de mikor feljöttünk a szigetre, sokszor áthívtuk a helyi gyerekeket, és hatalmasakat játszottunk. Szinte mindig ránk sötétedett, és olyankor még inkább élveztem. Az udvart én ismertem a legjobban, ha ügyesen helyezkedtem, megtalálhattam azokat a helyeket, ahonnan mindent láttam, ugyanakkor engem nem látott senki. Szerettem néha kivonni magam a játékból, beleolvadni a sötétségbe, és hallgatni a fákon neszező madarakat.

A falhoz simulva haladtam előre. A ház teljes sötétségbe burkolózott, ha valaki odanéz, nem láthatott volna, én viszont rögtön észrevettem a felém közeledő alak sziluettjét.

Próbáltam csendben elosonni, de fölbuktam valamiben. Nagyot estem, és hallottam, ahogy az illető sietve indul a hang irányába.

Elvesztettem a fejem, a szabályokra fittyet hányva futni kezdtem, és beugrottam az első bokor mögé, ami az utamba került.

Alighogy a falnak vetettem a hátam, egy kéz tapadt az ajkaimra. Megfagyott az ereimben a vér.

A fogó két lépésre állt tőlem. A szívem majd kiugrott a helyéről, és nem kaptam levegőt.

Az a pár másodperc egy örökkévalóságnak tűnt. Végül a hoppon maradt alak továbbállt, a kéz lecsúszott a számról, én pedig mélyet sóhajtottam.

– Bocsi – suttogta a sötétség –, csak nem akartam, hogy leleplezz.

A hangja, amennyire hallottam, mély volt, a tenyere pedig fiús. Valamelyik Sárai fiú rejtőzött mellettem. Abban reménykedtem, Gábor az, és most talán szépíthetünk kicsit a délutáni helyzetem.

– Mióta vagy itt? – kérdeztem fojtott hangon.

– A játék eleje óta.

– De időnként helyet kell változtatni, nem?

– De – felelte röviden. Még mindig suttogott, nem tudtam megállapítani, vele beszélek-e.

– Akkor ez csalás – mondtam, és igyekeztem a hangommal is érzékeltetni, hogy mosolygok.

– A kicsik így is élvezik. Különben nem akarok végig itt maradni, csak elég fáradt vagyok ehhez a játékhoz.

– Hogyhogy?

– Tegnap, mielőtt elindultunk, versenyen voltam. Már régóta készültem rá, és eléggé leszívott.

Elvigyorodtam, eszembe jutott, hogy Gábor röplabdázik.

– És hogy sikerült?

– Jól. Harmadik lettem, és továbbjutottam az országos döntőbe.

– Gratulálok! – feleltem elismerően.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Kösz! Elég para volt, tíz órakor kezdődött egy budai suliban, mi meg a város másik felén lakunk, úgyhogy felkeltünk hétkor, hogy biztos odaérjünk, de belefutottunk egy útlezárásba, a terelőút pedig teljesen bedugult, és végül tíz előtt öt perccel estem be, gyakorolni se tudtam.

– Hát igen, a pesti közlekedést nekem sem lesz egyszerű megszokni... – feleltem mosolyogva.

– Katasztrófa – sóhajtott, majd hozzátette : – Amint megtehetem, tuti lepattanok valami nyugisabb helyre... Tényleg, te mikor jössz föl?

– Szeptember elején akarok felköltözni. Legalábbis így tervezem, de még nem találtunk albérletet.

– Azt alaposan meg kell gondolni. Én sose laktam albérletben, de egy haverom kifogott egy elviselhetetlen főbérlet. Elvált nő volt, és a srácnak bejött, hogy bevásárol neki, még mosott is rá... aztán egy reggel puszival ébresztette. Képzeld el, milyen fejte vághatott szegény gyerek, mikor arra pattant ki a szeme, hogy egy ötvenéves nő vastagon rúzoszott ajkai cuppannak a fejére.

Kuncogni kezdtem. A jelenet szörnyű és nagyon nevetséges volt egyszerre.

– Persze, itt már azért kezdett gyanakodni – folytatta. – Aztán egy nap valamiért be kellett mennie a nő hálószobájába, és megtalálta a saját, eltűnt boxereit, az ágyban meg a pólót, amit már hetek óta keresett. És a nő pont akkor ért haza. Mikor ott találta a srácot a hálószobában, kezében a ruháival, az arcán meg azzal a mély rettenettel... Na mindegy, elég hülye sztori. – Kicsit zavarba jöhetett, de még ha nem is tudtam volna meg, hogyan végződik a történet, úgy is rázkódtam a nevetéstől, olyan mulatságosan adta elő.

– Azóta visszasurrant Keszthelyre – folytatta, miután kinevettük magunkat –, és csak fecskét hord.